

Foreflaaede, er et andet Spørgsmaal, der vil kunne omhandles paa et senere Stadium af Sagen. Hvad dernæst det sidste Spørgsmaal angaaer, nemlig om Organisationen af Underopsynet, da turde jeg maaskee for det Første gjøre opmærksom paa, at det ingenlunde er Udkastets Mening, som det ogsaa vil fremgaae af Motiverne, at man ei strax med eet Slag skulde affkaffe alle Skovfogder og allevegne indføre Opsynsmænd. Regeringens Mening er kun, at det efterhaanden skulde indtræde. Nu vil jeg gjerne indrømme, at det senere kan vise sig, at denne Afsløsning af de hidtilværende Skovfogder med Opsynsmænd, som i Udkastet er antaget at skulle kunne blive det almindelige, ikke er tilraadelig i den Udstrækning, og, da nu denne Tvivl i saa Henseende er fremfat af Udvalget, kan jeg ikke paa Regeringens Begne finde Noget at erindre imod, at man i saa Henseende gaaer den Mellemvej, som af Udvalgets Fleertal er foreslaaet, nemlig baade at bibeholde Skovfogder og tillige ansætte Opsynsmænd. Det er jo ogsaa overensstemmende med de hidtilværende Forhold, navnlig forsaavidt der haves Opsynsmænd paa flere Steder paa de kongelige Districter i Jylland, og i alt Fald er det i private Skove det Almindelige, at Enhver hjælper sig dermed. Maaskee kunde Sagen simplest ordnes paa den Maade, at der bevilgedes Gage omtrent af den Størrelse, som af det ærede Udvalg er foreslaaet, for et vist Antal Skovfogder, uden at man ved Loven udtrykkelig bandt disse Skovfogder netop til Sjælland, men i Almindelighed sagde, at der til Underopsynet normeredes saa og saa mange Skovfogder og de og de Gager, at man til Underopsynet bestemte en rund Sum, men saaledes, at Grændsen for Lønningerne til Underopsynsmændene deels i Penge, deels i Huus og Brændselsdeputater, opførtes i Loven. Saa troer jeg, at man paa den ene Side er sikker imod, hvis man troer, at der behøves en saadan Garanti, at Regeringen ikke gaaer hen at indføre det som uhenftgsmæssigt ansæte In-

stitut med Underopsynsmændene, hvor det ikke passer, og paa den anden Side, at Regeringen dog lades den tilbørlige Frihed til at kunne varetage Statens og navnlig Finantsernes Lær, hvor det maa anses tilstrækkeligt at hjælpe sig med Opsynsmænd, der tages af den arbejdende Klasse og tillige vedblive at være Arbeidere, istedetfor at have Skovfogder. Ordentligviis troer jeg heller ikke, at man behøver at frygte for, at Regeringen skulde være tilbøielig til at ansætte for saa eller for slet aflagte Betjente. Den sædvanlige Tilbøielighed hos Administrationen er vistnok at have for mange og lønne dem for vel.

Jeg troer derfor ikke, at man risikerer Noget ved at give Regeringen en vis Grad af Bemyndigelse til at antage Opsynsmænd istedetfor Skovfogder. Man kan være temmelig vis paa, at Skovene ikke derunder ville komme til at lide; men under alle Omstændigheder betragter jeg denne Deel af Sagen som forholdsviis af ringe Vigtighed; og, hvis derfor det ærede Udvalg maatte finde Anledning til at conferere med Regeringen angaaende de to Cardinalpunkter, som jeg tidligere har omtalt, troer jeg, at vi let skulle komme til Enighed om, hvorledes man skal stille Underopsynet i Lovudkastet.

Hvad det Forslag angaaer, som af det ærede Udvalg iøvrigt er gjort ved de specielle Paragrapher, men som vel kan betragtes som et Principspørgsmaal, nemlig at give de overordnede Betjente, navnlig Overførsterne og Skovriberne, Pengegodtgjørelser istedetfor Brænde in natura, da er der fra Regeringens Side Intet imod at tiltræde det, endskjøndt maaskee Verdien af Brænde er ansat temmeligt lavt. Derimod vil det vistnok være henftgsmæssigt, at man fremdeles, hvad der heller ikke af Udvalget er erindret Noget imod, giver Skovfogderne og Opsynsbetjentene, som ere undergivne en saa skarp Control af Skovriberne og Overførsterne, deres ubetydelige Brændsel in natura.